

Autor: Kerry Bolton

Rivkinův plán na podvracení francouzské mládeže

Když v roce 2010 americký velvyslanec ve Francii Rivkin pozval delegaci kolegů z Pacifické rady pro mezinárodní vztahy do Francie, nastínil jim program amerikanizace Francie, který se v první řadě opírá o muslimskou menšinu a indoktrinaci francouzské mládeže korporátně-globalistickými myšlenkami. Apeloval přitom na společný závazek Francie a USA k prosazování „rovnosti.“

Wikileaks tento „tajný“ program zveřejnily. Je nazván „Strategie zapojení menšin.“ [1] V něm Rivkin odhaluje program, který je flagrantním vměšováním do vnitřních záležitostí suverénního národa a jehož hlubším smyslem je usilování o změnu chování generací muslimské a francouzské mládeže, díky které by se zapojily do nové globalistické syntézy; která by spíše měla být nazvána novou humanitou: *Homo Economicus* nebo jak finanční analytik G. Pascal Zachary říká „globální Já,“ [2] aby se dosáhlo toho, co Rivkin nazývá „národním zájmem“ USA.

Rivkin zahajuje svoji řeč prohlášením, že velvyslanectví vytvořilo „Strategii zapojení menšin,“ která je zaměřena především na muslimy ve Francii: „*Integrujeme rovněž snahy různých oddělení velvyslanectví, v rámci cílové skupiny se zaměřujeme na vlivné vedoucí osoby a vyhodnocujeme materiální i duchovní ukazatele úspěchu naší strategie.*“ [3]

Rivkin si je jistý, že ideologicky liberální historie Francie „*nám poslouží při realizaci naší strategie, kterou jsem zde nastínil ... v rámci které vyvíjíme tlak na Francii...*“ Povšimněte si fráze „*vyvíjíme tlak na Francii.*“ Podle Rivkina je americká globální agenda spojena s jeho plánem na přeměnu Francie v „*prosperující politické zřízení [které] bude pomáhat při prosazování našich zájmů v rošiřování demokracie a zvyšování stability na celém světě.*“ Tento program se zaměří na francouzské a muslimské „*elity,*“ jeho součástí avšak i bude masivní propagandistická kampaň zaměřená na „*všeobecnou populaci,*“ s důrazem na mládež.

Program také zahrnuje přepsání francouzské historie na školách, s cílem dát větší důraz na

úlohu ne-francouzských menšin ve francouzské historii. To znamená, že Pepsi/MTV generace Američanů bude formulovat novou definici francouzské kultury a psát nové stránky francouzské historie, aby byly v souladu s globalistickou agendou. Za tímto účelem: *„...budeme pokračovat a zintenzivňovat naši spolupráci s francouzskými muzei a pedagogy, abychom přetvořili osnovy výuky historie na francouzských školách.“*

„Taktika číslo tři“ je nazvána: „Launch Aggressive Youth Outreach“ (Spuštění iniciativy pro aktivní podporu mládeže). Tak jako v jiných státech, na které se zaměřuje americké ministerstvo zahraničí a jeho spojenci – Sorosova síť, Freedom House, Movement.org, National Endowment for Democracy, Solidarity Center,[4] a tak dále – je v jejich hledáčku nespokojená, rebelující mládež. Hlavním vykonavatelem tohoto úsilí je velvyslancem iniciovaná meziorganizační Iniciativa na podporu mládeže (Youth Outreach Initiative), jež se zaměřuje na „vytvoření pozitivní dynamiky mezi francouzskou mládeží, která povede k větší podpoře amerických zájmů a hodnot.“ Mohou být záměry vyjádřeny ještě více prostěji? Jde o kulturní a politickou amerikanizaci.

Zde se můžeme nejjednodušeji vyhnout hantýrce a jasně vidíme, co se za touto strategií skrývá: vytvoření generace, která „povede k větší podpoře amerických zájmů a hodnot.“ Tyto „zájmy a hodnoty“ USA budou Francouzům prodány jako hodnoty francouzské, spočívajících na základě buržoazních ideálů roku 1789, které stále zatěžují francouzskou ideologii jak na levici, tak i na pravici. Francouzi budou naučeni si myslet, že zachovávají francouzské tradice, namísto toho že jednájí jako agenti změny v souladu s „americkými hodnotami“ – hodnotami globální vesnice a globálního supermarketu. Dalekosáhlý program, obsahující různé indoktrinační metody je popsán:

*„Abychom dosáhli těchto cílů, budeme stavět na již fungujících **Public Diplomacy** (česky např. zde) programech a vytvoříme další kreativní prostředky, jak ovlivnit francouzskou mládež – využitím nových médií, korporátních partnerských programů, celostátních soutěží, plánovaných akcí na podporu mladých, speciálně pozvanými americkými hosty.“ [5]*

Program zaměřený na francouzskou mládež je podobný tomu, který byl zaměřen na vytvoření předvoje „sametových revolucí“ od zemí východní Evropy až po severní Afriku. Potenciální budoucí vedoucí činitelé budou vybráni zastoupením amerického ministerstva zahraničí ve Francii a podporováni v tom, aby hráli svoji úlohu ve Francii podle amerického modelu:

„Vyvineme rovněž nové nástroje, abychom rozpoznali, dověděli se o nich a ovlivňovali budoucí francouzské vedoucí činitele.“

Tak jak budeme rozšiřovat výcvik a výměnné příležitosti (Rivkin zřejmě myslí výměnné pobyty studentů – pozn. překladatel) pro francouzskou mládež, budeme rovněž nadále absolutně ujistovat, že tyto výměnné příležitosti jsou přístupné pro všechny.

Budeme stavět na již existujících mládežnických sítích ve Francii a vytvoříme i nové v kyberprostoru, spojující navzájem budoucí francouzské vůdce ve fórech, jejichž hodnoty budeme napomáhat utvářet – hodnoty rovnosti, vzájemné úcty a otevřeného dialogu.“ [6]

Zde Rivkin obhájí něco, co je více než ovlivňování muslimů ve Francii. Prohlašuje, že významnou část programu bude zaměřena na ovlivňování francouzské mládeže, potenciálních vůdců, americkými ideály, ukrytými za fasádou ideálů francouzských. Americké ministerstvo zahraničí a jeho spojenci – korporace a nevládní organizace, chtějí „utvářet jejich hodnoty.“ Globalistický program pro Francii je zde dostatečně jasně vyjádřen – převýchova francouzské mládeže. Člověk by si mohl myslet, že to [výchova mládeže] je úlohou francouzské vlády, katolické církve a rodiny – posledně dvou jmenovaných obzvláště. Jsou to však američtí byrokraté a jejich duchem chudí pomocníci, kdo mají formulovat nové „francouzské hodnoty.“

Tak jako ve státech, které byly vybrány pro „sametové revoluce“ je součástí strategie i vymezení politických hranic. Jak nedávno prohlásila Hillary Clintonová k typu státu, který americká vláda očekává že povstane po odstranění Kaddáfího – nová Libye by měla být lidovou demokracií, otevřenou všem názorům, ovšem jen potud, pokud tyto názory budou oddány myšlenkám „rovnosti“ a „demokracie,“ jinými slovy, v Lybii musí dojít k rozšíření svobody, ovšem jen do té míry, aby tato svoboda nepřekročila její americkou definici. A pokud někdo překročí hranici akceptovatelné demokracie, americké bombardéry jsou v pohotovosti. Nicméně co se týče Francie, že do tohoto vymezení francouzské politiky, jednající v souladu s globalistickým diktátem, nemohou zapadat jakékoli „xenofobní“ elementy, mezi které v dnešním kontextu může patřit i snaha o návrat k velké politice De Gaullovy éry. Proto „Taktika číslo 5“ uvádí:

„Za páté, budeme pokračovat v našem projektu sdílení nejlepších zkušeností s mladými vůdci ze všech oblastí, včetně mladých politických vůdců ze všech umírněných stran, kteří tak budou mít k dispozici nástroje a mentoring k tomu, aby se mohli dále vyvíjet. Vytvoříme anebo budeme podporovat výcvik a výměnné programy, které budou vštěpovat trvalé celospolečenské hodnoty školám, občanským sdružením a skupinám, blogerům, politickým poradcům a místním politikům.“ [7]

Rivkin zde nastiňuje výcvikový program budoucích francouzských vedoucích politiků a společenských činitelů. Zatímco programy americkou vládou podporovaných nevládních organizací, jako je například Národní nadace pro demokracii (NED – **National Endowment for Democracy**) – údajně vytvořené za účelem vypracování kompletních programů a strategií pro politické strany v „rozvíjejících se demokraciích,“ jakými jsou například bývalé státy sovětského bloku – mohou být obhájeny na základě nedostatku liberálně politických demokratických tradic v těchto zemích, stejné oddůvodnění ale může být těžko použito na ospravedlnění amerického vměšování do francouzské stranické politiky.

K tomuto záměru Rivkin dodává, že tisíc amerických učitelů angličtiny, kteří vyučují na francouzských školách, bude vybaveno propagandistickými materiály, potřebným k vštěpování požadovaných ideálů do hlav jejich francouzských žáků: „Poskytneme rovněž materiály pro výuku tolerance síti více než tisíce amerických vysokoškolských studentů, kteří každým rokem vyučují angličtinu na francouzských školách.“

Širokospektrální program bude koordinován „Pracovní skupinou pro menšiny“ (Minority

Working Group) ve spolupráci s Iniciativou na podporu mládeže (Youth Outreach Initiative). Jedním z problémů, monitorovaným touto skupinou bude „pokles lidové podpory xenofobních politických stran a hnutí,“ a to z důvodu ujištění, že program funguje, poněvadž by měl úspěšně zabraňovat úspěchu jakékoli „extrémní“ nebo „xenofobní“ strany, která by mohla vystupovat proti globalizaci.

Rivkin objasňuje subverzivní charakter programu, když říká: „*Zatímco se nebudeme nikdy k tomuto pozitivnímu vývoji hlásit, budeme se i nadále soustřeďovat na pokračování v našich výše popsaných aktivitách, které podněcují, prosazují a stimulují vývoj správným směrem.*“

Jaká by byla reakce, kdyby francouzská vláda prostřednictvím svého velvyslanectví ve Washingtonu zahájila program na radikální změnu Spojených států v souladu s „francouzskými národními zájmy,“ vštěpovanými prostřednictvím „aktivní programu pomoci“ zaměřeného na mládež, „francouzskými ideály“ maskovanými jako „americkými ideály o lidských právech“? Jaká by byla reakce americké vlády, kdyby zjistila, že francouzská vláda se pokouší ovlivnit chování Afro-Američanů, Amero-Indiánů a Latinů? Jaká by byla oficiální reakce na fakt, že francouzští učitelé jazyků na amerických školách se pokouší vštípit americkým žákům ideály, které jsou ve službách francouzských zájmů?

Hypotetická reakce může být vyvozena z americké reakce na „sovětskou infiltraci,“ kdy Senát a výbor Kongresu vyšetřovali každého, kdo byl i jen vágně spojen se Sovětským svazem. Jaký je zde rozdíl? Spojené státy provádějí subverzivní strategii v zájmech jejich globálně operujících elit, namísto v zájmech Sovětského svazu nebo komunismu. A rovněž to není o tom, že by Spojené státy měly nějaké významné kulturní dědictví, které by mohlo poskytovat kterémukoli evropskému národu, o Francii ani nemluvě, za příklad dobrého vkusu a umělecké vybranosti, na kterých by mohla být budována národní identita. V tomto případě by se spíše jednalo o její dekonstrukci.

Poznámky:

1. C. Rivkin, „Minority Engagement Report,“ US Embassy, Paris.
2. G. Pascal Zachary, *The Global Me: Why Nations will succeed or Fail in the Next Generation* (New South Wales, Australia: Allen and Unwin, 2000).
3. Rivkin.
4. K. R. Bolton, „The Globalist Web of Subversion,“ *Foreign Policy Journal*, February 7, 2011.
5. Rivkin.
6. Rivkin.
7. Rivkin.

Druhá část článku Kerry Boltona: *The Rivkin Project: How Globalism Uses Multiculturalism to Subvert Sovereign Nations, Part 2* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing dne 15. března 2011.